

POEMAT O MIEJSCU

Pusta przestrzeń leżąca obok lubelskiego Zamku jest jednym z tych miejsc Lublina, które mówią najwięcej o jego historii. W przestrzeń tę prowadzi Brama Grodzka - kiedyś miejsce spotkania miasta chrześcijańskiego z żydowskim. Miasto żydowskie zostało zniszczone w czasie II wojny światowej a większość jego mieszkańców zginęła w obozach zagłady. Tam gdzie kiedyś przebiegała główna ulica tego miasta jest teraz wybetonowany Plac. Pod betonową nawierzchnią ukryte są fundamenty nieistniejących już budynków. Zamek w okresie wojny i kilku lat po niej zamieniono w wyjątkowo okrutne więzienie służące dwóm największym dwudziestowiecznym totalitaryzmom - niemieckiemu, a później komunistycznemu. Zamordowano w nim kilka tysięcy osób. Misterium „Poemat o miejscu” był artystyczną próbą zmierzenia się z pamięcią o miejscu naznaczonym tak wielką ilością zbrodni i okrucieństwa.

PRZYGOTOWAŁAMISTERIUM

OŚRODEK
BRAMA
GRODZKA

TEATR NN

POEMAT O MIEJSCU

25.09
2004
21:00
DO 21:30

SOBOTA

25 września (sobota) 2004 roku, o godz. 21.00 uderzenie w dzwon z kościoła na Wzgórzu Czwartkowym da znak do rozpoczęcia Misterium. W całej przestrzeni wokół Zamku zgaśnie światło tworząc „scenę” do dalszych działań. Tak, więc po jednej stronie Bramy będzie Światło po drugiej Ciemność. Droga uczestników Misterium rozpocznie się na Starym Mieście – rozświetlonym i tętniącym codziennym życiem. Po przejściu przez Bramę Grodzką znajdą się oni w ciemności - tam gdzie kiedyś było Miasto Żydowskie i gdzie stoi Zamek. Droga Misterium będzie następująca: od Bramy Grodzkiej do Zamku, Zamek, Plac Zamkowy, następnie wzdłuż ulicy u podnóża Wzgórza Zamkowego, do miejsca gdzie stała dawniej synagoga.

Przewodnikiem na tej drodze będzie Światło zapalające się w kolejnych, mijanych otwartych studzienkach kanalizacyjnych. W tych studzienkach usłyszymy głosy- opowieści więźniów Zamku (z okresu okupacji i lat powojennych) oraz wspomnienia mieszkańców Lublina o dzielnicy żydowskiej i jej zagładzie. W miejscu dawnej synagogi Droga Misterium zostanie przecięta wiszącą w poprzek czarną kotarą. Jest to symboliczne nawiązanie do kotar z fresków ze ścian Kaplicy Zamkowej. Kotary te wskazują na istnienie tajemnicy, której nie można przeniknąć.

Wydobywające się z głębi otwartych studzienek światło i głosy odsłania ukryte i niewidoczne na co dzień sensory i znaczenia zawarte w pustej przestrzeni wokół Zamku.